

Datum van inontvangstneming : 18/09/2015

Zaak C-245/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

28 mei 2015

Verwijzende rechter:

Judecătoria Balş (Roemenië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 april 2015

Verzoekende partij:

SC Casa Noastră SA

Verwerende partij:

Ministerul Transporturilor – Inspectoratul de Stat pentru Controlul Transportului Rutier ISCTR

Op de rol van deze rechterlijke instantie staat de civiele zaak van SC CASA NOASTRĂ SA, verzoekster, en het MINISTERUL TRANSPORTURILOR – INSPECTORATUL DE STAT PENTRU CONTROLUL TRANSPORTULUI RUTIER ISCTR, verweerder, betreffende een bestuursrechtelijke overtreding.

[omissis: procedurele vragen]

Op het verzoek om de zaak te verwijzen naar het Hof van Justitie van de Europese Unie ter verkrijging van een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 3, onder a), van verordening (EG) nr. 561/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer, tot wijziging van verordeningen (EEG) nr. 3821/85 en (EG) nr. 2135/98 van de Raad en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 3820/85 van de Raad (PB 2006, L 102, blz. 1; hierna: „verordening nr. 561/2006”) en van artikel 2, lid 3, verordening (EG) nr. 1073/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels voor toegang tot de internationale markt voor touringcar- en autobUSDiensten en tot wijziging van verordening (EG)

nr. 561/2006 (PB L 300, blz. 88; hierna: „verordening nr. 1073/2009”), overweegt de Judecătoria Balş als volgt:

I. VOORWERP VAN HET GEDING EN RELEVANTE FEITEN

Bij deze rechterlijke instantie is beroep ingesteld tegen een proces-verbaal ter zake van geconstateerde bestuursrechtelijke overtredingen [omissis], opgemaakt door verweerder op 26 november 2014. Het beroep strekt tot nietigverklaring van het proces-verbaal en vrijstelling van betaling van de geldboete ten bedrage van 12 000 RON.

Volgens de door verzoekster weergegeven feiten is op 26 november 2014 om 17:50 uur in de plaats Balş, DN 65 km 29 + 300, departement Olt, het aan haar toebehorende voertuig met het kenteken DJ 65 CSN, dat werd bestuurd door een van haar werknemers, door een inspecteur van verweerder aangehouden. Laatstgenoemde heeft een geldboete opgelegd [**Or. 2**] op grond van artikel 8, lid 1, punten 1 en 6, van regeringsverordening nr. 37/2007, die het kader vastlegt voor de toepassing van de regels inzake rij- en rusttijden voor bestuurders en het gebruik van de apparatuur die hun activiteiten registreert (regeringsverordening nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora; hierna: „regeringsverordening nr. 37/2007”). De overtreding betreft overschrijding van de dagelijkse rijtijd, dat wil zeggen de dagelijkse maximale rijtijd, en niet-naleving van de dagelijkse minimale rusttijd.

Verzoekster preciseert verder dat zij een commerciële vennootschap is die zich toelegt op de productie en de verhandeling van kunststoffen raamkozijnen, waartoe zij beschikt over productielocaties op ongeveer 13 km van de stad Craiova, en dat zij voor het vervoer van haar werknemers naar en van de werkplek beschikt over drie autobussen met elk 44 plaatsen en twee kleinere bussen met elk 20 plaatsen, die worden bestuurd door vijf chauffeurs die bij haar in vaste dienst zijn.

De werknemers werken in drieploegendienst, hetgeen betekent dat er elke werkdag drie ritten naar en van de werkplek plaatsvinden. Er is dus sprake van geregeld vervoer van personen.

Alle voertuigen zijn uitgerust met een GPS-ontvanger waarmee de bewegingen van elk voertuig afzonderlijk worden gevolgd. De afgelegde afstand, de rijsnelheid, de duur van de verplaatsing, enz. kunnen op die manier dagelijks worden gevolgd.

Een van deze trajecten is het vervoer heen en terug tussen Pielești (waar de productielocatie is gelegen) en Branet. De afstand tussen deze twee plaatsen bedraagt 21 km.

Tijdens een wegcontrole van het voertuig met het kenteken DJ 65 CSN heeft de bestuurder, op verzoek van de inspecteur, de uitdraai van de in de autobus geïnstalleerde tachograaf getoond. Hieruit bleek een overtreding van de rij- en rusttijden.

II. TOEPASSELIJK NATIONAAL RECHT

De in casu toepasselijke nationale regeling is regeringsverordening nr. 37/2007. Voor zover relevant voor de bij deze rechterlijke instantie aanhangige zaak bepaalt zij het volgende:

„Artikel 8

1) De navolgende feiten leveren zeer ernstige schending op van verordening (EG) nr. 561/2006 van het Europees Parlement en de Raad en van verordening (EEG) nr. 3821/85, en, in voorkomend geval, van de AETR-overeenkomst, en vormen bestuursrechtelijke overtredingen voor zover zij niet krachtens het strafrecht als misdrijven worden aangemerkt:

1. overschrijding van de dagelijkse rijtijd of de dagelijkse maximale rijtijd met meer dan twee uur;

[...]

6. niet-naleving van de verkorte dagelijkse minimale rusttijd met meer dan twee uur;

[...]

Artikel 9

1. Overtredingen in de zin van artikel 8 worden gestraft met:

[...]

c) geldboete van 4 000 tot 8 000 RON – op te leggen aan de bestuurder van de auto voor de feiten bedoeld in lid 1, punten 15, 16, 18 tot en met 20, 22 tot en met 26, 28 tot en met 30, 36 en 38, en op te leggen aan de wegvervoersonderneming/wegvervoerder voor de in lid 1, punten 1 tot en met 11, 31 en 32 bedoelde feiten.”

[Or. 3]

III. TOEPASSELIJK UNIERECHT

In het onderhavige geval zijn de volgende Unierechtelijke voorschriften van toepassing:

1. Verordening nr. 561/2006

„Artikel 3

Deze verordening is niet van toepassing op wegvervoer door:

a) voertuigen die gebruikt worden voor geregelde diensten van personenvervoer over een traject van niet meer dan 50 km;

[...]”

2. Verordening nr. 1073/2009

„Artikel 2 – Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

2. ‚geregeld vervoer’: vervoer van personen met een bepaalde regelmaat en langs een bepaalde reisweg, waarbij op vooraf vastgestelde stopplaatsen reizigers mogen worden opgenomen of afgezet;

3. ‚bijzondere vorm van geregeld vervoer’: vervoer, ongeacht door wie het wordt georganiseerd, van bepaalde categorieën reizigers met uitsluiting van andere reizigers;

[...]”

IV. MOTIVERING VAN DE PREJUDICIËLE VERWIJZING

1. Het Hof van Justitie is krachtens artikel 35 van het Verdrag betreffende de Europese Unie [oud] onder de in dit artikel omschreven voorwaarden bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen over de geldigheid en de uitlegging van kaderbesluiten en besluiten, over de uitlegging van op grond van deze titel vastgestelde overeenkomsten en over de geldigheid en de uitlegging van uitvoeringsmaatregelen. Door middel van een verklaring afgelegd op het tijdstip van ondertekening van het Verdrag van Amsterdam of op enig later tijdstip kan een lidstaat de bevoegdheid van het Hof van Justitie aanvaarden om, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen als bedoeld in [lid] 1.

Hoewel de twijfels met betrekking tot de uitlegging van een bepaling van een in artikel 35 van het Verdrag betreffende de Europese Unie bedoelde handeling zijn gerezen bij de bodemrechter, tegen wiens beslissingen naar nationaal recht een gewoon rechtsmiddel openstaat, acht deze rechterlijke instantie [**Or. 4**] het voor een juiste beslechting van het geding nodig het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

2. Een prejudiciële beslissing is geboden op grond van de noodzaak van uitlegging van artikel 3, onder a), van verordening nr. 561/2006, volgens hetwelk deze verordening niet van toepassing is op wegvervoer door voertuigen die gebruikt worden voor geregelde diensten van personenvervoer over een traject van niet meer dan 50 km. In nauw verband met deze bepaling is uitlegging noodzakelijk van artikel 2, punt 3, van verordening nr. 1073/2009, ingevolge waarvan onder een „bijzondere vorm van geregeld vervoer” moet worden verstaan vervoer, ongeacht door wie het wordt georganiseerd, van bepaalde categorieën reizigers met uitsluiting van andere reizigers.

De beslechting van het onderhavige geding hangt af van deze uitlegging. Wordt het vervoer van de werknemers door verzoekster namelijk aangemerkt als een bijzondere vorm van geregeld vervoer, dan zijn verordening nr. 561/2006 en dus ook regeringsverordening nr. 37/2007 niet van toepassing.

V. SAMENVATTING VAN DE ARGUMENTEN VAN PARTIJEN

Volgens verzoekster kunnen de tegen haar aangevoerde feiten om de navolgende redenen geen overtreding vormen:

Regeringsverordening nr. 37/2007 stelt overeenkomstig artikel 1 ervan het kader vast voor de toepassing van de regels inzake rij- en rusttijden voor bestuurders die vervoersactiviteiten verrichten die onder verordening nr. 561/2006 vallen, alsmede voor de toepassing van de voorschriften ter zake van het gebruik van apparatuur voor de registratie van de rij- en rusttijden van bestuurders (hierna: „tachografen” of „digitale tachografen”, zoals gedefinieerd in bijlage I en IB van verordening nr. 3821/85, zoals gewijzigd en aangevuld). Regeringsverordening nr. 37/2007 vormt dus de omzetting van verordening nr. 561/2006 in nationaal recht.

Artikel 1 van verordening nr. 561/2006 luidt:

„Deze verordening geeft voorschriften voor de rijtijden, de onderbrekingen en de rusttijden van bestuurders in het wegvervoer van goederen en personen, met als doel de voorwaarden voor concurrentie tussen verschillende wijzen van vervoer over land te harmoniseren, met name met betrekking tot de wegvervoersector, [...]”

Artikel 2 van verordening nr. 561/2006 bepaalt het volgende:

„1. Deze verordening is van toepassing op wegvervoer:

a) van goederen [door] voertuigen, [...]; of

b) van personen door voertuigen die zijn gebouwd of permanent zijn toegerust om meer dan negen personen, de bestuurder daaronder begrepen, te kunnen vervoeren en die daartoe zijn bestemd.

2. Deze [Or. 5] verordening is, ongeacht het land waar het voertuig is ingeschreven, van toepassing op wegvervoer dat plaatsvindt:

a) uitsluitend binnen de Gemeenschap; [...]"

Volgens verzoekster volgt uit deze bepalingen dat, wat het vervoer van goederen en personen betreft, de bij deze verordening vastgestelde voorschriften met betrekking tot de uitrusting van voertuigen met een tachograaf en de naleving van de (maximale) rij- en (minimale) rusttijden van toepassing zijn.

Uitzonderingen op deze voorschriften zijn opgenomen in artikel 3, onder a), krachtens hetwelk deze verordening niet van toepassing is op wegvervoer door voertuigen die gebruikt worden voor geregelde diensten van personenvervoer over een traject van niet meer dan 50 km.

Artikel 4, onder n), van verordening nr. 561/2006 definieert „geregelde diensten van personenvervoer” als nationale en internationale diensten als omschreven in artikel 2 van verordening (EEG) nr. 684/92 van de Raad van 16 maart 1992 houdende gemeenschappelijke regels voor het internationale vervoer van personen met touringcars en autobussen (PB L 74, blz. 1; hierna: „verordening nr. 684/92”).

Ingevolge artikel 2 van verordening nr. 684/92 is „geregeld vervoer” het vervoer van personen met een bepaalde regelmaat en langs een bepaalde reisweg, waarbij op vooraf vastgestelde stopplaatsen reizigers mogen worden opgenomen of mogen worden afgezet. Geregeld vervoer is voor iedereen toegankelijk, ongeacht, in voorkomend geval, de verplichting om de reis te boeken. Aan het geregeld karakter van de dienst wordt niet afgedaan door een aanpassing van de exploitatievoorwaarden. Tevens wordt als geregeld vervoer beschouwd, ongeacht door wie het wordt georganiseerd, het vervoer van bepaalde categorieën reizigers met uitsluiting van andere reizigers, voor zover dat vervoer op de in punt 1.1 bepaalde wijze geschiedt. Dergelijk vervoer wordt als „bijzondere vorm van geregeld vervoer” aangeduid. De bijzondere vorm van geregeld vervoer omvat onder andere vervoer „naar en van het werk” van werknemers.

Verzoekster trekt hieruit de conclusie dat zij op het tijdstip van de controle personenvervoer verzorgde dat onder de categorie van de bijzondere vorm van geregeld vervoer van werknemers „naar en van het werk” over een afstand van minder dan 50 km valt. Voor deze activiteit hoeven de regels met betrekking tot de maximale rijtijden en de minimale rusttijden niet te worden nageleefd.

In zijn verweerschrift betoogt verweerder dat de tegen verzoekster aangevoerde feiten overtreding opleveren van artikel 8, lid 1, punten 1 en 6, van regeringsverordening nr. 37/2007, zoals gewijzigd en aangevuld, en dat verzoekster ten tijde van de controle voor eigen rekening personenvervoer over de weg verrichtte en niet een bijzondere vorm van geregeld vervoer van personen. Zijns inziens verwacht verzoekster deze twee vormen van vervoer met elkaar en

verwijst zij naar in haar beroep naar verordeningen die zijn ingetrokken (verordening nr. 684/92 is ingetrokken bij verordening nr. 1073/2009).

Verweerster is van mening dat volgens artikel 3, punt 42, van regeringsverordening nr. 37/2007 wegvervoer van personen voor eigen rekening wordt verricht door een natuurlijke of rechtspersoon voor niet-lucratieve en niet-commerciële doeleinden, met in achtneming van de voorwaarden van artikel 2, punt 5, van verordening nr. 1073/2009.

Met betrekking tot de bewering van verzoekster dat zij feitelijk geregelde diensten van personenvervoer verzorgt die onder artikel 3, onder a), van verordening [Or. 6] nr. 561/2006 vallen, betoogt verweerder dat het wegvervoer voor eigen rekening door een natuurlijke of rechtspersoon voor niet-lucratieve en niet-commerciële doeleinden wordt verricht op de enkele basis van een lijst met de namen van de vervoerde personen die door de wettelijke vertegenwoordiger van de onderneming is voorzien van een handtekening en een stempel (artikel 80, lid 2, van besluit nr. 980/2011 van het ministerie van Vervoer en Infrastructuur), terwijl personenvervoer over de weg in het kader van bijzondere vormen van geregeld vervoer wordt verricht tegen betaling, waarbij inachtneming is vereist van andere voorwaarden bedoeld in de artikelen 68 en 69 van het besluit van het ministerie van Vervoer en Infrastructuur nr. 980/2011, zoals gewijzigd en aangevuld.

VI. OPVATTING VAN DE NATIONALE RECHTER TER ZAKE VAN DE PREJUDICIËLE VRAGEN

Volgens deze verwijzende rechter dient de Hof zich te buigen over de wettelijke mogelijkheid voor marktdeelnemers om het vervoer van hun werknemers naar en van het werk te verzorgen, alsmede over de vraag in hoeverre een werknemer, voor de duur van het vervoer, gebruik maakt van een bijzondere vorm van geregeld vervoer.

Voorts moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoekster geen betaling voor het betrokken vervoer ontvangt.

[omissis]

IN NAAM VAN DE WET

beslist

DE JUDECĂTORIA BALȘ:

Het verzoek om verwijzing van de zaak naar het Hof van Justitie van de Europese Unie ter verkrijging van een prejudiciële beslissing wordt toegewezen.

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden de volgende prejudiciële vragen voorgelegd:

1. In hoeverre kan de uitdrukking „ongeacht door wie het [vervoer] wordt georganiseerd” in artikel 2, punt 3, van verordening nr. 1073/2009 aldus worden uitgelegd dat een geregelde vervoersdienst door een marktdeelnemer kan worden georganiseerd ten behoeve van het vervoer van zijn werknemers naar en van het werk?

[Or. 7]

2. In hoeverre kan de uitdrukking „geregelde diensten van personenvervoer over een traject van niet meer dan 50 km” in artikel 3, onder a), van verordening nr. 561/2006 aldus worden uitgelegd dat deze van toepassing is op werknemers in het kader van hun vervoer naar en van het werk?

[omissis]

Uitgesproken ter openbare terechtzitting van 30 april 2015